

A Hunyadi-film és a román mítoszok

2024 november 22. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A nemzetpolitika fontos része a történelmi valóságért vívott harc is.

A megmaradás és a gyarapodás minden egészséges nemzeti közösség alapvető, létélv?l fakadó célja. Azt viszont kevesen hangsúlyozzák, hogy nem a magát jó esetben magyarnak mondó, magyarul beszél? lakosság megtartása

a primer nemzetpolitikai cél, hanem egy magyarul ér?, magyarul gondolkodó, a magyar kultúrához és történelemhez ezer szállal köt?d? nemzeti közösség kialakítása, melynek körében evidencia, hogy a globalista ellenszélben is a maga értékrendjét adja át a felnövekv? generációknak.

Ebben pedig nem elegend? az oktatáspolitikai és a politikai kommunikáció, szükség van minden bevethet? eszközre. Mindenekel?tt a közösségi platformok és a streaming-szolgáltatások megrendszabályozására, hiszen

micsoda abszurd helyzet az, amikor a globalista világhatalom pusztító propagandája a Facebookon, a YouTube-on, a Netflixen stb. keresztül lassan nagyobb hatást gyakorol az új nemzedékek szellemi fejl?désére, mint a szül?k és az oktatási intézményrendszer együttvéve!

És oda kell figyelni természetesen a tudatbefolyásolás hagyományos eszközeire is, a könyvkiadásra, könyvterjesztésre, könyvtárellátásra, a színházi világra s természetesen a filmiparra. Igen, utóbbi nehéz m?faj, mint ahogy az egész kulturális szféra az.

A Lakatos Márk-ügy (nevezzük így röviden az egyre több elkövet?t érint? botrányt) a pincébe bees? fénysugárként világítja meg, hogy a korokon átível? kozmopolita, értékromboló kultúrmaffia mennyire érinthetetlennek érezte magát közel másfél évtizedes nemzeti kormányzás után is. És csak remélni lehet, hogy nem helytelen a múlt id? használata, hogy a megindult megtisztulás nem marad felszíni jelenség.

S nemcsak érinthetetlennek érezhette magát ez a kultúrklubb, hanem, mint arra többen rámutattak a jobboldalon, kitartottnak is. Magyarán:

a kormányzat sok esetben a saját ellenségeit finanszírozta, a zeneipartól a filmiparig, miközben elmaradt évente legalább két-három nemzeti filmpozszt elkészítése. Holott a magyar történelem és irodalom megannyi témát kínál ezekhez.

Micsoda filmet lehetne készíteni az ezer év magyar történelmét felölel? Wass Albert-alapm?b?l, a Kard és kaszából! Vagy Szabó Dezs? szinte elfeledett regényéb?l, a Segítség!-b?l, Tormay Cécile Bujdosó könyvéb?l vagy Nyir? József remekm?véb?l, A sibói bölényb?l. A filmre kívánczó m?veket még hosszan sorolhatnánk. Akadtak a közösségi öntudatformálás terén biztató megindulások, de leszögezhetjük, hogy nem ez volt a legsikeresebb ágazata a kormányzatnak, mely egyébként nemzetstratégiai szempontból minden korábnál jobban teljesített a rendszerváltás óta.

Most végre bemutatás el?tt áll a Hunyadi-sorozat, amire régóta vártunk. A filmel?zetes, illetve a nyilvánosságra került információk alapján annyit biztosan tudunk, hogy ez egy egészen másféle alkotás lett, mint amit a nemzeti oldal sajtója sikeresen megtorpedózott 2018/19 fordulóján, amikor a hazai ballib kultúrelit a maga propagandájának terjesztésére, multikulti érzékenyítésre használta volna fel a Hunyadi-mítoszt, ráadásul közpénzen.

A múlt hónapban Cannes-ban debütált, a jöv? év elején bemutatásra kerül? Hunyadi-sorozat fogadtatása megjósolható, sajnos a nemzeti filmalkotások által kiváltott médiavisszhang jellemz?en a szekértábor logikát követi. De ezúttal nemcsak a nemzetellenes, magukat magyarnak mondó er?k fognak berzenkedni, hanem már meg is kezd?dött a román morgolódás. A magyar nyilvánosságba Matei Blanarunak az Adevarul nev? napilapban megjelent, elemzésnek álcázott, A Hunyadi Jánosról szóló film a magyar „soft power” és Orbán Viktor álma címet visel? sovinszta, rágalmazó októberi pamfletje révén került be e téma, bár a lap és további tucatnyi portál a Ziar.com-tól a Stiridinsurse.ro-n, a Corect-news.ro-n át a Cinemagia.ro-ig már szeptemberben foglalkozott a kérdéssel hasonló hangnemben, persze kevésbé részletesen.

Nincs csodálkoznivalónk, megszokhattuk, hogy

a románságnak a kultúrát és közgondolkodást alakító rétege – a tényleges nemzeti múlttal szembenézni hajlandó maroknyi értelmiségit leszámítva – fittyet hány a valóságra, s az egész történelmi szakágazatot a kutatástól a népszerűsít? irodalom és a szakfolyóiratokon át az oktatásig fegyvernek tekinti az els? világháború után csellel-gáncsokkal megkaparintott területek meg?rzésére és a románság magyarellenességének szinten tartására.

Ehhez kell a történelmi hipotézisnek is gyenge dákoromán elmélet fantazmagóriája, melynek f? mondanivalója, hogy a románság több mint kétezer éve él a maga szálláshelyén, s a magyarság csak betolakodó. Ehhez kell Mihály vajda, aki szerintük egyesítette a „román országokat”, ehhez kell a semmit el nem dönt? 1918-as gyulafehérvári népgy?lés köré épített mitológia, a magyarok ezreit lemészároló tömeggyilkosok h?skultusza.

Valamint ehhez kell a magyar érdekek letagadása és a magyar történelmi személyiségek, a Hunyadiak, Kinizsi Pál, Dózsa György vagy Kőrösi Csoma Sándor románként való bemutatása.

Pataki Tamás író és Kő Artúr történész vonatkozó Ultrahang plusz podcastjében (<https://www.youtube.com/watch?v=YuWG8U8FLQM>) joggal vetődik fel, hogy a régi román forrásokban Erdélyt „Țara Ungurească”-nak, azaz Magyarországnak nevezik, s az is, ami már a nyolcvanas évek elején szemet szűrt többünknek, midőn kötelező volt bemagolni a románok első számú, cseppet sem rövid népballadáját, a Miorițăt, hogy abban az erdélyi juhászt „ungurean”-nak, azaz magyarnak nevezték. De a románok közgondolkodásában, történelmi érvelésében, etnikumközi politikai vonalvezetésében épp annyira felesleges logikát keresni, mint az önmagának sőt ellentmondó woke-propagandában.

Jogos kérdés, hogy miként reagáljon erre a magyar politikum. Érdekes kettéválasztani a problémát. Az erdélyi magyar érdekképviselő a bukaresti fronton ütközteti álláspontját a román túlerővel, elképesztően egyenlőtlen feltételek mellett, s ha ebben az intézményi keretben felvetődik a kérdés, jó, ha előre megvan az érvkészlet. A tapasztalat azonban az, hogy

míg a két világháború között az Országos Magyar Párt prominensei komoly történelmi vitákat folytattak az újkeleten támadó román képviselőkkel, az RMDSZ nem vette fel a kesztyűt, azzal tért ki a polémia elől, hogy a történelmi kérdéseket hagyjuk meg a történészeknek. Ez volt nyilván a könnyebb megoldás, minden tekintetben.

Nem igényel pluszmunkát, elmélyülést, nem kell hozzá bátorság, ugyanakkor nem generál konfliktusokat, nem nehezíti meg a „kéz kezét mos” alkukat. Viszont demotiválja a választói bázisnak a román közéletet követő részét.

Ami Belső-Magyarországot illeti, jó lenne egy célirányos világhálós stratégia, ami a történelmi valóságra fókuszál, s érinti a Wikipédiát, a YouTube-ot és más platformokat. Több százezer erdélyi magyar él itt, s további bő egymillió Erdélyben, akiknek a román nyelvtudását nem kamatoztatja kellőképpen a magyar nemzetpolitika. Az a tény, hogy az erdélyi magyarok tudnak románul, míg a románok nem tudnak magyarul, a vegyes házasságok esetében katasztrófa, de a Matei Blanaru által emlegetett „soft power” gyakorlásában jelentős előny, hatalmas adottság lehet. Nyilván hiba lenne a történelmietlen és abszurd román felvetéseket diplomáciai szinten kezelni. Egyáltalán addig, amíg közvetlenül nem vagyunk megszólítva, jobb tudomást sem venni e sajátos jelenségről.

Nem az a kérdés, hogy mit gondolnak egy adott magyar kulturális mérőszám a románok, hanem hogy mi mit gondolunk magunkról. A belső ellenség épp azért veszélyes, mert közvetlenül a nemzeti immunrendszert támadja, a történelmi önképünket, folytonosságtudatunkat.

Meg akarja mondani, ki kaphat szobrot és ki nem, király lehet elnevezni közteret és király nem, kit tiszteljük és kit vesszünk meg, kinek a mérveit oktassuk és kiét nem. Ezt a harcot meg kell megvívni, erre a harcra is oda kell figyelni, ha arra törekszünk, hogy újabb ezer év múlva még mindig magyar öntudatú nép éljen itt, a Kárpátok ölelésében.

Borbély Zsolt Attila - www.magyarnemzet.hu

